

CONSERVAR

Coincidint amb un exercici dels alumnes de l'Escola d'Arquitectura que fa servir, entre d'altres, l'espai de l'Apol·lo per dissenyar una escenografia i l'adjudicació del concurs d'idees de recuperació urbanística del casc antic de Vilanova i la Geltrú, es torna a remoure i reobrir, des de l'esfera política, el debat sobre l'Apol·lo (i la Sala).

NO VOL DIR

RESTAURAR

Ricard Belascoain,
tècnic de Cultura

Amb la participació com a estrella convidada del Sr. Jean-Guy Lecat, expert francès en la recuperació d'espais (redescubridor del Mercat de les Flors entre d'altres), el debat passa a l'esfera pública. Però el seu discurs "minimalista" sembla que aconsegueix aparcar, ni que sigui temporalment, el "com ha de ser" pel més prudent "com cal actuar".

Un cop portat el debat a aquest terme sembla que hi ha un seguit de punts

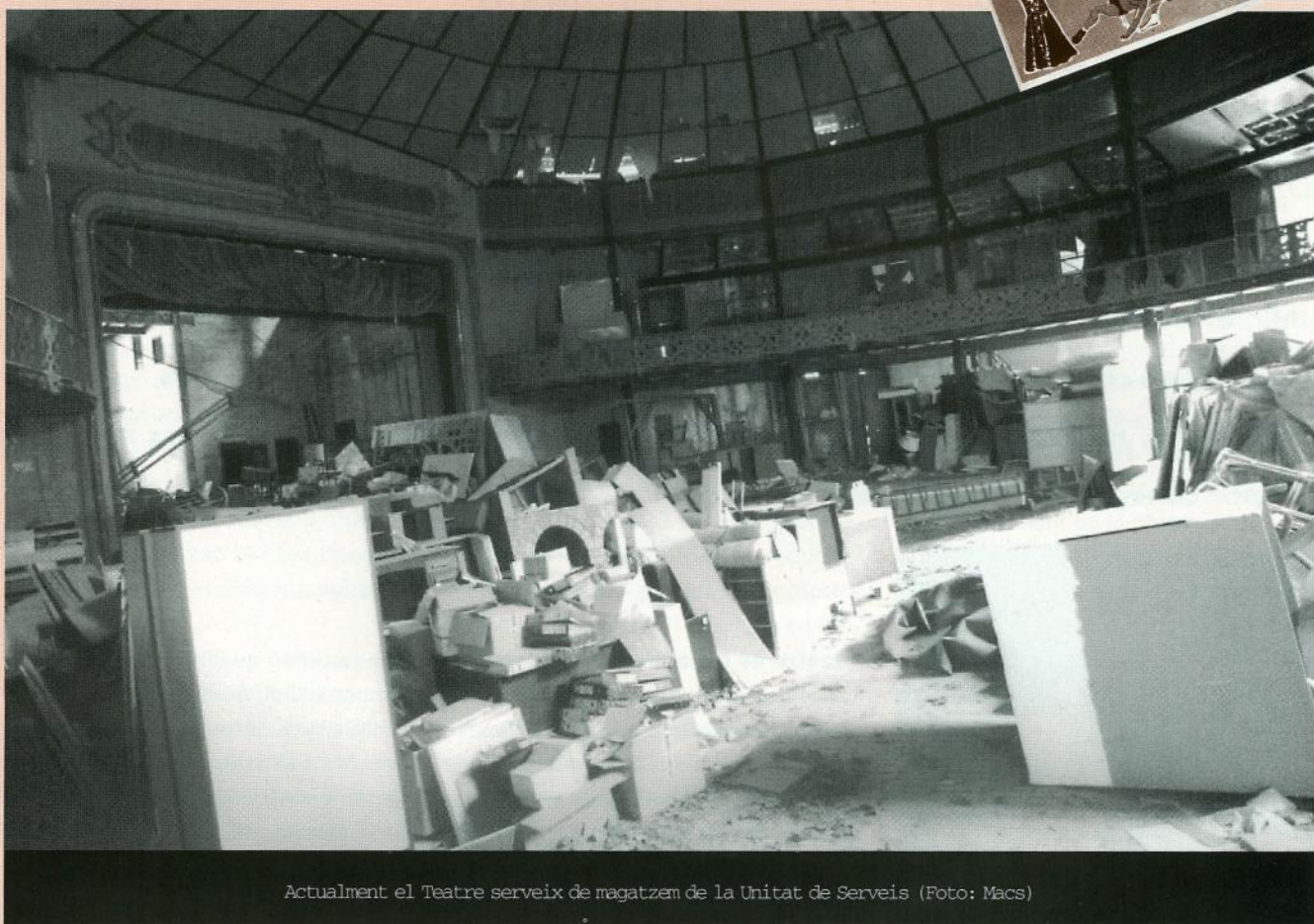
d'acord força generalitzables. En primera instància apostar per la conservació, el que equival simplement a detenir el deteriorament progressiu: "Si ha arribat fins aquí -diu el Sr. Lecat referint-se a l'Apol·lo, i que serveix també per a la Sala- conservem-lo, i després ja veurem que cal fer. Conservar no vol dir restaurar. Netegem-lo, sanegem-lo d'elements estranys i assegurem-lo".

Paral·lelament, cal elaborar un informe

La cobertura circular de l'Apol·lo és la part més emblemàtica de l'antic Teatre (Foto: Macs)

Actualment el Teatre serveix de magatzem de la Unitat de Serveis (Foto: Macs)

meticulós sobre el seu estat i, com agrada dir als arquitectes prenent els termes a la medicina, sobre les patologies que presenta. És igualment important realitzar un estudi sobre el seu valor històric patrimonial on justificar la conveniència o no de la restauració posterior.

A partir d'aquestes premisses vindrà la feina d'elaborar propostes d'utilització i de veure si el seu estat patològic permet una o altra actuació, on les inversions justifiquen el valor patrimonial.

Traslladant-ho, però, al que sembla ineludible a l'hora d'abordar el treball de plantejar propostes d'utilització, caldrà tenir molt presents alguns aspectes, com el fet que el projecte o projectes d'ús i de gestió siguin els més idonis per permetre la màxima rendibilitat a nivell d'eficiència i eficàcia de l'espai. O contemplar els plans d'inversions necessaris

i de manteniments anuals per fer vigent la seva adequació un cop entrat en funcionament i acabada la fase d'obra.

Aquests no deixen de ser, teòricament, uns aspectes ordinaris en els projectes d'utilització. Crec, però, que cal afegir-hi alguns aspectes més. Personalment em fa certa basarda a la vista del que ha aflorat en el debat fins ara, i que les propostes en que continuem pensant estiguin fetes en clau de paràmetres culturals establerts fa més d'una dècada i per unes generacions tendents a desaparèixer del seu ús i gestió. No es poden ignorar els paràmetres que marcaran la demanda cultural en un futur immediat i a mig termini. Cal tenir presents els nous factors apareguts a l'escena en els darrers temps, com per exemple el valor que es dona a la informació, la cultura i l'oci en el marc d'expansió de les noves vies de comunica-

ció, a la virtualitat, a la separació entre el consum col·lectiu i individualitzat, etc., i en definitiva, al fet que la unió entre informàtica i xarxa de comunicació està transformant la majoria de les activitats i hàbits.

Cal tenir present que estem invertint en futur, és a dir, per a generacions immediatament posteriors, que com diu Don Ptapscott a *La red* són "especialment curioses, independents, intel·ligents, motivades, capaces d'adaptar-se, amb gran amor propi i una orientació global".

Cal tenir presents, al meu entendre, aquests aspectes, alhora que cal encabir-los en un projecte polític de ciutat i de futur complex, d'implicació en el territori proper i, al mateix, temps en un territori globalitzat, una aposta ferma d'enfortiment de la identitat i d'encaix en la globalitat. ■